

Hồi 73

Tay Sắt Bọc Nhung

Nghe Tiểu Linh Ngư cho biết Mộ Dung Cửu bị Giang Ngọc Lang bắt mang đi theo hấn, Hoa Vô Khuyết giật mình kêu lên:

- Mộ Dung cô nương ? ... Mộ Dung cô nương đi theo hấn à ?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Hấn bức bách nàng theo hấn thì đúng hơn ! Chứ người không thấy sao ?

Hoa Vô Khuyết dậm chân:

- Ta chỉ thấy một nữ nhân đi phía sau hấn, ta có ngờ đâu cô nương đó là Mộ Dung Cửu ! Thật ra thì ta không còn nghĩ đến việc gì khác được, bởi ta bận lo cho người ở trong này. Mà dù ta có lưu ý đến nàng cũng không nhận ra được, bởi ánh đèn mờ quá.

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Thì ra, người cũng như ta, cả hai có mắt cũng như không ! Nên móc mà quăng đi cho rồi !

Hiên Viên Tam Quang bỗng vỗ tay lên đầu vai Tiểu Linh Ngư, hỏi:

- Còn cái vị cô nương nào đó đến đây với người, nàng ấy đâu rồi ?

Tiểu Linh Ngư ạ lên một tiếng:

- Ta quên nàng mất ! Thế là nàng cũng chuồn đi rồi ! Tại sao nàng lại bỏ đi chứ ? Không lẽ nàng cũng sợ gặp Hoa Vô Khuyết ?

Hoa Vô Khuyết hỏi:

- Vị cô nương nào thế ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Nàng xưng là Thiết Bình Cô.

Chàng hỏi lại:

- Người biết nàng chứ ?

Hoa Vô Khuyết lắc đầu:

- Đến cái tên cũng lạ lùng đối với ta, hướng hồ người !

Tiểu Linh Ngư gãi đầu:

- Người không biết nàng, tại sao nàng lại bỏ đi ? Thế cũng lạ thật !

Bỗng, chàng cười khổ, tiếp:

- Phải rồi ! Ta nghĩ ra rồi ! Nàng là nữ nhân, mà nữ nhân thì nếu muốn đi, lập tức đi, đi như nước xuôi giang chảy, chẳng cần có lý do.

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Người thì nói nàng chẳng có lý do. Nhưng nếu người hỏi, nàng sẽ nêu lên hàng trăm lý do một lượt. Có điều, những lý do đó, bất cứ nam nhân nào cũng đừng hòng hiểu nổi !

o0o

Thực ra, Thiết Bình Cô có lý do, và cái lý do của nàng rất xác đáng.

Hoa Vô Khuyết biết nàng, biết là biết mặt, biết mày, chứ hẳn không hề nghe nói đến cái tên trước kia, thì Hoa Vô Khuyết biết ngay.

Cho nên, Tiểu Linh Ngư nói tên Thiết Bình Cô, làm gì Hoa Vô Khuyết hiểu nổi ?

Còn nàng, đương nhiên là nàng biết Hoa Vô Khuyết.

Thấy Hoa Vô Khuyết đột nhiên xuất hiện, nàng biến sắc mặt, vội co đầu rút cổ, quay nhanh mình về hướng khác, rồi chờ lúc Hoa Vô Khuyết không lưu ý đến ngoại cảnh, nàng len lén lui ra.

Nàng lui ra, chỉ biết tự lo cho sự an toàn của mình, nên chẳng để ý những gì khác hơn, thành ra nàng không hay là sau lưng lại còn có người khác cùng theo ra.

Bên trong động, là khung cảnh hãi hùng, với xác chết, với những người mà nàng không dám tin tưởng lắm, nhưng bên ngoài động là một cảnh trí huy hoàng, với trời đất bao la, cây cỏ xanh tươi, có mây bay, gió thổi, chim hót, suối reo.

Thời gian lúc đó về chiều, khung cảnh càng thêm đẹp với sắc thái do tà dương nhuộm.

Còn cảnh nào đẹp hơn cảnh núi trước lúc hoàng hôn xuống ?

Cảnh đã đẹp, không khí lại thơm lành với hương hoa đại lan tràn khắp chốn.

Từ trong chỗ lúng túng, tối tăm, ra đến nơi khoáng khoáng, Thiết Bình Cô khoan khoái vui cùng.

Nàng phồng mũi, hít không khí trong sạch thơm tho một lúc.

Hiện tại, nàng không biết mình nên vui hay nên buồn, bất quá nàng ngỡ ngác như một con chim non ngỡ ngác trước khung trời bao la rộng lớn khi vỗ cánh đầu tiên, muốn bay cao, bay xa, song chẳng biết phải đi về phương hướng nào ...

Hơn mười năm qua, sống trong ao tù trưởng giả, ao tù là vì bị quản thúc, trưởng giả là vì ăn sướng, mặc đẹp. Tuy khó chịu song chẳng đến nỗi cực thân.

Giờ đây, nàng thoát ly cảnh ngục tù đó, bắt đầu tiếp xúc với tự do.

Lần thứ nhất, nàng được tự do, để tự lập, sống cuộc đời độc lập, không câu, không thúc, muốn đi đâu, cứ đi, muốn làm gì, cứ làm.

Nhưng, là con chim non lìa tổ, nàng sẽ làm gì, sẽ đi đâu ?

Làm gì thì làm, đi đâu thì đi, tuyệt đối không nên lưu lại đây. Điều tối yếu là phải ly khai nơi này gấp.

Đừng bao giờ để Hoa Vô Khuyết bắt gặp nàng.

Phía trước mặt là đâu, đưa về địa phương nào, nàng không cần biết, cứ cắm đầu chạy, giở hết tốc lực mà chạy.

Nàng len lén rời động trước, người theo sau nàng, dĩ nhiên là Giang Ngọc Lang.

Gặp Hoa Vô Khuyết, hấn mừng, định ninh là Tiểu Linh Ngư phải tới số rồi.

Nhưng, thấy Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh Ngư thân mật với nhau quá, hấn biết ngay là có sự biến đổi rồi, và sự biến đổi nơi Hoa Vô Khuyết sẽ bất lợi cho hấn.

Thì, hấn còn ở đó làm chi, trong khi tất cả những người hiện diện gồm Tiểu Linh Ngư, Hiên Viên Tam Quang, Hoa Vô Khuyết đều không có mảy may cảm tình với hấn.

Hấn chuồn sau Thiết Bình Cô, nhưng hấn chuồn nhanh hơn, chẳng khác nào toàn thân hấn có thoa dầu, lao đi vun vút.

Hấn chạy đi đã đành, còn Thiết Bình Cô, tại sao nàng cũng chạy đi ? Chính điều đó làm cho hấn hết sức lấy làm lạ.

Tuy nhiên, là con người gian hoạt, hấn hiểu ngay là giữa Thiết Bình Cô và Hoa Vô Khuyết, Tiểu Linh Ngư có sự liên hệ quan trọng, có điều hấn chưa đoán ra được sự liên hệ đó như thế nào.

Rồi khi thấy Thiết Bình Cô gỡ hết tốc lực chạy đi, hấn càng kinh hãi hơn !

Hấn phải công nhận thuật khinh công của nàng linh diệu phi thường.

Chẳng những thuật khinh công của nàng linh diệu, mà nói lại có cái vẻ độc đáo, tư thế cao quý, khác hẳn với thuật khinh công của khách giang hồ.

Hấn nhận ra luôn thân pháp của nàng rất mừng tượng thân pháp của Hoa Vô Khuyết.

Hấn phải cố gắng lắm mới chạy theo Thiết Bình Cô kịp, bởi hấn còn đeo Mộ Dung Cửu bên mình.

o0o

Khi bọn Tiểu Linh Ngư, Hoa Vô Khuyết và Hiên Viên Tam Quang ra đến bên ngoài, thì Thiết Bình Cô và Giang Ngọc Lang đã mất dạng tận phương trời xa.

Bên ngoài cửa động, có mấy xác chết.

Tiểu Linh Ngư đưa tay chỉ các xác chết, thốt:

- Hấn là người do Giang Ngọc Lang mang đến đây. Hấn tự bảo kỳ thân, chẳng chiếu cố đến thuộc hạ, nhưng chúng ta ...

Hiên Viên Tam Quang chận lời:

- Người khỏi bận tâm ! Chôn xác người là phần việc của ta, cứ để đó cho ta.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Thế người muốn ta bận tâm về việc gì ?

Hiên Viên Tam Quang thở dài:

- Nếu ta là người, thì ngay bây giờ, ta không để mất một phút giây, đào lấp một lỗ huyệt lớn, chẳng phải để chôn những xác chết kia, mà để trốn vào đó, vĩnh viễn không nên chường mặt nữa !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Nếu ta không làm vậy ?

Hiên Viên Tam Quang tiếp:

- Thì người phải chuẩn bị để đối phó với một người tối độc, tối lợi hại, tối hung dữ, tối bạo tàn, mà bình sanh người chưa hề trông thấy !

Lão tiếp:

- Tượng đá mà gặp con người đó, cũng phải nhúc đầu !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Người muốn nói đến tiểu tử không răng ?

Hiên Viên Tam Quang gật đầu:

- Ta ám chỉ Ngụy Vô Nha !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Người thấy chứ, đâu có phải ta hạ sát năm tên không răng đó ?

Hiên Viên Tam Quang hừ một tiếng lớn hơn:

- Người đừng hy vọng lão ấy nghe người giảng lý lẽ. Chỉ cần người chạm đến môn đệ của lão, là lão bám theo người cho đến khi nào người dứt thở mới buông tha.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Nhưng làm gì lão biết là ta có sanh sự với môn đệ lão ?

Hiên Viên Tam Quang thốt:

- Lão có ngàn lẻ một cách, biết những gì mà người đời không biết đến.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Làm sao lão tìm được ta ?

Hiên Viên Tam Quang thốt:

- Lão có ngàn lẻ một cách, tìm được những gì người đời không tìm ra.

Tiểu Linh Ngư hít một hơi dài không khí, thở phì ra, rồi trầm giọng, hỏi:

- Mà lão ấy là ai ? Người mô tả có vẻ ghê gớm quá !

Hiên Viên Tam Quang đáp:

- Lão là nhân vật đứng đầu Thập Nhị Quái Kiệt, lão chiếm ngôi vị Tý, tý là chuột đó !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Ta cứ tưởng người sẽ nói đến một nhân vật nào ở tận chín tầng mây, chứ cái bọn Thập Nhị Quái Kiệt thì ta hiểu quá nhiều ! Ta không tin là chúng có thể làm gì nổi ta, ta từng lãnh giáo nhiều người trong bọn chúng !

Hiên Viên Tam Quang trở mắt:

- Người tiếp xúc những ai trong bọn đó ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Chẳng hạn, một con rắn ! Rắn thì bao giờ cũng đáng sợ hơn chứ, có đúng vậy không ?

Hiên Viên Tam Quang cười khổ:

- Nếu người đem Ngụy Vô Nha sánh với Bích Xà Thần Quân, thì thật là người lầm một cách đáng thương hại ! Bởi cái tài của lão xứng đáng đứng đầu con giáp, chứ có phải là chuột thì lại kém rắn đâu ? Ta có thể bảo, trong Thập Nhị Quái Kiệt, chuột dù là con vật nhỏ mọn hơn hết, song nó thừa năng lực nuốt sống mười một con vật còn lại, to bằng trâu, bằng ngựa, lớn bằng rồng, bằng cọp. Tất cả đều chẳng có nghĩa gì bên cạnh một con chuột !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Ạ !

Hiên Viên Tam Quang tiếp:

- Huống chi Thập Nhị Quái Kiệt sở dĩ thành danh trên giang hồ toàn bằng oai khí của con chuột ! Cái thuở họ hoành hành, bất cứ nơi nào, hễ hoàng hôn xuống là trẻ nít chẳng dám khóc la, chó không sủa, người không dám đi đường, nhà cửa đều đóng kín. Ta còn có thể cho rằng sương đêm dù mát thật, song cây cỏ chẳng dám uống sương và vươn lên một ly một phân nào ! Bởi đêm về là thời gian hoạt động của Thập Nhị thú, mà Thập Nhị thú hoạt động thì mọi hoạt động khác trong đời đều ngưng lại.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Nhưng, ta vẫn còn sống dù ta có gặp mấy con thú đó, dù ta có chạm đến một số thú đó. Ta vẫn lớn, mạnh, ngày một trưởng thành lên, ta đâu có dừng hoạt động !

Hiên Viên Tam Quang hừ một tiếng:

- Người khoác lác quá chừng. Cho người biết, Thập Đại Ác Nhân là bọn trên không sợ trời, dưới không ngán đất, thế mà vẫn phải nhường bọn Thập Nhị Quái Kiệt đấy ! Nhất là gặp Ngụy Vô Nha, con chuột mà người có vẻ xem thường đó, thì bọn Thập Đại Ác Nhân co đầu, rút cổ ! Đầu phải nhúc luân mấy hôm liền !

Hoa Vô Khuyết chột thốt:

- Chừng như tại hạ có nghe nói đến tên đó !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Chẳng lẽ người trong Di Hoa Cung cũng nhúc đầu luân ?

Hoa Vô Khuyết tiếp:

- Lúc rời cung, ta được gia sư dặn dò lưu ý đến hai người, trong số có Ngụy Vô Nha.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Còn người kia ?

Hoa Vô Khuyết đáp:

- Là Yến Nam Thiên đại hiệp.

Hiên Viên Tam Quang vỗ tay:

- Ta nói không sai mà ! Đến Di Hoa Cung chủ mà còn biết Ngụy Vô Nha lợi hại như vậy, Di Hoa Cung chủ còn đem Ngụy Vô Nha so sánh với Yến Nam Thiên thay !

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một lúc lâu:

- Lão ấy hiện giờ ở đâu ?

Hiên Viên Tam Quang đáp:

- Trong thời gian sau này, Thập Nhị Quái Kiệt không cất đầu nổi, bởi hơn mười năm qua bỗng nhiên Ngụy Vô Nha vắng bóng trên giang hồ. Có người cho rằng lão ấy bị Di Hoa Cung chủ đánh trọng thương, nên ẩn tránh một nơi. Cũng có kẻ bảo là lão ta tìm chốn kín đáo luyện một môn công thân bí ...

Lão thở dài, tiếp:

- Nghe nói, nếu lão luyện thành môn công đó, thì lão đánh bại Di Hoa Cung chủ và Yến Nam Thiên dễ dàng.

Hoa Vô Khuyết lạnh lùng:

- Vũ công của Di Hoa Cung vĩnh viễn là vô địch trong thiên hạ ! Trên đời này, đừng kẻ nào hòng đánh bại Di Hoa Cung !

Hiên Viên Tam Quang cười vuốt:

- Tự nhiên ! Bất quá người ta xu phụng Ngụy Vô Nha mà nói thế. Bất quá chính lão ấy tự khoa trương, khoác lác, chứ làm gì có thứ vũ công trên bậc tuyệt kỹ của Di Hoa Cung ! Tuy nhiên, vô luận làm sao, ta hy vọng Ngụy Vô Nha đừng bao giờ luyện thành môn công đó. Bởi dù Di Hoa Cung không ngán, chứ phần còn lại trong vũ lâm phải ngán. Thử hỏi có ai thích ngán một người chẳng ? Bởi, trong phần còn lại của vũ lâm đó, có ta !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Nhưng người có biết lão ấy quy ẩn ở đâu chẳng ? Chính đó là điều ta muốn biết, còn như tài của lão có cao đến đâu, thì mặc lão, không thành vấn đề đối với ta.

Hiên Viên Tam Quang đưa cao hai tay lên:

- Quỷ cũng chưa biết lão ấy ẩn ở đâu, huống hồ ta !

Tiểu Linh Ngư lẩm nhẩm:

- Không lẽ lão ấy ẩn tại Quy Sơn ? Trước khi chết, anh em Âu Dương Cốc, Âu Dương Cách có nói đến một người, hay là họ nói đến lão ấy ?

Chàng vỗ tay lên đầu vai Hiên Viên Tam Quang, điểm một nụ cười, hỏi:

- Chôn những xác chết đó xong rồi, người định đi đâu ?

Hiên Viên Tam Quang đáp:

- Ta định tìm một người, gầy vài canh bạc, nhưng bây giờ nghe được Ngụy Vô Nha tái xuất hiện trên giang hồ, thì cái hứng đánh bạc của ta tiêu tan rồi. Thành ra, ta chưa biết phải đi đâu đây.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Thế thì ta nhờ người tải số bạc đó đến gia trang của Đoàn Hiệp Phi, đồng thời tố cáo cho Đoàn Hiệp Phi biết kẻ chủ mưu cướp đoạt số bạc đó.

Chàng cười nhẹ, tiếp luôn:

- Người cứ mang số bạc đến đó, rồi dụ dẫn lão ấy đánh bạc với người, người ăn hết cũng chẳng sao. Lão ấy cũng thích rượu, thích thịt, người cứ chơi bạc với lão, cứ ăn, cứ uống với lão, nhất định là người sẽ được no đủ !

Hiên Viên Tam Quang toan cự tuyệt.

Nhưng, khi Tiểu Linh Ngư buông dứt tiếng cười, chàng và Hoa Vô Khuyết đã vọt đi xa, cách lẫn hơn mười trượng rồi.

Hiên Viên Tam Quang lắc đầu, cười khổ:

- Muốn cự tuyệt một điều gì do Tiểu Linh Ngư đề ra, thiết tưởng chẳng phải dễ !

o0o

Vừa chạy đi, Tiểu Linh Ngư vừa thuật lại sự tình đã trải qua cho Hoa Vô Khuyết nghe.

Hoa Vô Khuyết hết sức lấy làm lạ, tự hỏi Đồng Tiên Sanh là ai, và Tiên Sanh định chơi trò quỷ gì.

Bất giác, hấn nghi ngờ !

Hấn nghi ngờ lai lịch của Đồng tiên sanh.

Rồi hấn cũng thuật lại những tao ngộ của hấn trong thời gian cả hai xa cách nhau.

Tiểu Linh Ngư trở mắt:

- Yển Nam Thiên đại hiệp đã nói là chỉ phóng thích người sau khi tìm gặp ta, sao bây giờ người ở đây, mà lại chỉ có một mình ? Còn Yển đại hiệp ? Người hiện tại ở đâu ?

Hoa Vô Khuyết thốt:

- Hai hôm trước đây, chẳng hiểu tại sao, bỗng nhiên ta cảm thấy tâm thần bất định, chừng như linh giác báo hiệu cho ta biết là sắp lâm đại họa. Bình sanh, ta chưa từng có loại xúc động đó.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Tai nạn đến với ta, người xúc động cái quái gì ? Thật là kỳ !

Chàng, cũng như Hoa Vô Khuyết, làm sao biết được giữa anh em đồng bào, mà lại là song sinh, có cái linh cảm đó.

Mà nằm mộng, cả hai cũng không biết họ là hai anh em song sinh.

Hoa Vô Khuyết cười khổ:

- Ta hết sức kỳ quái, không thể ngồi yên một chỗ. Chừng như ta cũng biết luôn là hễ ta chạy đi đâu đó rồi là sẽ gặp cái sự kỳ quái do linh giác báo hiệu. Còn như gặp sự gì, thì ta không hiểu được.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Rồi sau đó ?

Hoa Vô Khuyết tiếp:

- Yển đại hiệp nhận ra ta có thay đổi lạ lùng, nên hỏi ta. Ta nói là muốn đi hoang một vài hôm, ta cần phải đi như vậy để ổn định tâm thần. Ta định ninh là Yển đại hiệp từ chối. Ngờ đâu, đại hiệp đáp ứng liền.

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Người nói đi, lão cho người đi ? Lão để người đi như vậy à ?

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

- Phải !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Yển Nam Thiên vẫn là Yển Nam Thiên ! Luông luôn là Yển Nam Thiên, lúc nào cũng thế. Không như Đồng Tiên Sanh ! Người gặp con người đó, đúng là cái vận số của người đang lúc dở vậy !

Hoa Vô Khuyết không nói gì.

Cái tính của hắn là thế, hắn khâm phục ai rồi, là không nói lên một tiếng nào biểu lộ sự khâm phục. Hắn khâm phục âm thầm, trầm lặng.

Hướng chi, cái người mà hắn khâm phục, lại là tử đối đầu của Di Hoa Cung.

Thì làm sao hắn nói lên sự khâm phục đó ? Nói lên, là vọng ngoại, là phản sư, tự nhiên hắn phải nín lặng.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười, tiếp:

- Nhưng người cũng chẳng kém phong độ quân tử. Do đó, lão ấy mới dám tin người. Nếu mà lão gặp ta, ta chỉ sợ lão không đáp ứng dễ dàng như vậy.

Hoa Vô Khuyết cười nhẹ:

- Tại sao người lại không tự nhận mình là quân tử ?

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một lúc lâu.

Rồi chàng từ từ thốt:

- Có lẽ tại vì lúc từ nhỏ, ta không hề gặp một người quân tử, ta không biết quân tử là người như thế nào. Mãi đến khi ta gặp hai người quân tử, thì ta lại thất vọng với họ ngay.

Bỗng, chàng bật cười vang, cười một lúc, rồi tiếp:

- Có lẽ trên đời này, có rất nhiều ngụ ý quân tử, người nghĩ có đúng vậy chăng ?

Hoa Vô Khuyết mỉm cười:

- Người vào vườn lê, rút một quả mà ăn, ăn nhằm quả chua, quả sâu, rồi người tưởng tất cả những quả lê khác đều như vậy !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Ăn nhằm một quả lê chua, người có gan ăn tiếp quả thứ hai chăng ?

Hoa Vô Khuyết vẫn cười:

- Dù ta ăn luôn một lúc tám quả lê chua, ta vẫn muốn ăn quả thứ chín, bởi vì ta nghĩ, cứ ăn tới mãi thế nào ta cũng gặp một quả ngọt. Nếu người ăn một quả đầu, gặp chua, ê răng, rồi dừng lại, thì biết đến bao giờ người ăn được một quả lê ngọt ? Người không tìm cơ hội ăn quả lê ngọt, thì tự nó, nó có đến với người đâu ? Chẳng hóa ra, oan ức cho loài quả lê quá chừng !

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Người nên hiểu, phàm những kẻ quá thông minh thì chẳng bao giờ họ ném được một tư vị thích khẩu, nói chi riêng một quả lê !

Hoa Vô Khuyết mỉm cười, chuyển hướng câu chuyện:

- Yến đại hiệp đang chờ ta, người ...

Tiểu Linh Ngư đột nhiên chặn lời:

- Gặp lại Yến đại hiệp, người dừng cho biết là có gặp ta, được không ?

Hoa Vô Khuyết định rủ chàng, chàng thốt như vậy để khỏi phải từ chối.

Hoa Vô Khuyết trở mắt:

- Tại sao kỳ thế ? Người không đi theo ta đến gặp đại hiệp à ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Ta muốn đến Quy Sơn, nếu gặp người rồi, ta sợ người ngăn cản ta.

Hoa Vô Khuyết càng kinh ngạc hơn:

- Đến Quy Sơn ? Để làm gì ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Cứu mấy người.

Hoa Vô Khuyết hỏi:

- Những ai ?

Tiểu Linh Ngư buông gọn:

- Những ác nhân.

Hoa Vô Khuyết kêu lên:

- Thập Đại Ác Nhân !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Phải ! Họ bị lừa đến đó. Nếu thực sự Ngụy Vô Nha ẩn cư tại Quy Sơn, nếu thực sự Ngụy Vô Nha lợi hại như Hiên Viên Tam Quang đã nói, thì ... ta chỉ sợ họ có đi mà không có về !

Hoa Vô Khuyết cau mày:

- Nhưng họ ...

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Tuy họ chẳng phải là những con người tốt, song ta nhờ họ dưỡng nuôi từ thuở sơ sinh. Họ dìu ta đi từng bước đi, họ dạy ta từng tiếng nói. Ta lớn lên, họ chỉ điểm vũ công. Giả như ta là kẻ không lương tâm, thì ta có thể bỏ mặc họ với hiểm nguy, với cạm bẫy. Dù ta bỏ họ, ta cũng chẳng đáng trách, bởi họ là những kẻ ác, những kẻ đáng chết. Nhưng ta có quá nhiều lương tâm, ta là kẻ thọ ơn giáo dưỡng, ta phải sống cái sống của con người. Huống chi, ta còn phải tìm Thiết Bình Cô. Đành rằng vũ công của nàng rất cao, khó có ai uy hiếp nổi nàng. Song nàng là một con chim non mới tập vỗ cánh trong vòng trời rộng bao la. Con chim non đó là miếng mồi ngon của ưng khuyển. Mà người phải biết giang hồ là chốn ngập tràn cạm bẫy ! Nàng có cứu ta một lần, ít nhất ta cũng phải cứu lại nàng một lần !

Chàng nhăn nhăn mặt khỉ, cười tinh quái, tiếp luôn:

- Người nên hiểu luôn. Nợ ai thì nợ, chứ đừng nợ nữ nhân ! Nợ nữ nhân là đầu độc cuộc đời mình đó !

Hoa Vô Khuyết chăm chú nhìn chàng một lúc, sau cùng từ từ thốt:

- Đến bây giờ, ta mới biết, hiểu được người, chẳng phải là việc dễ dàng !

o0o

Đây, là một tiểu thị trấn.

Thị trấn nào cũng như thị trấn nào, cũng đường phố, cũng hàng hiệu, cũng dân cư, lũ khách, bất quá to nhỏ bất đồng vậy thôi.

Thị trấn, tự nhiên phải có tửu quán, có khách sạn. Người vào thị trấn, chỉ có hai việc cần làm trước nhất, là tìm cái ăn, tìm nơi trọ.

Những ai nghe đói, đi qua cái ngôi tửu quán, vào giờ đông khách nhất, mới biết cái mùi mỡ dầu hành tỏi từ bên trong bốc ra có cái hấp lực như thế nào.

Và những ai túi rỗng, tiền không, mới cảm thấy xót chua cho cái số xấu xa nhất của mình. Sanh ra để kéo dài sự sống trong cái thèm, rồi cuối cùng chết vì thèm, chết mà mang cái thèm theo, trả cho tạo hoá.

Thiết Bình Cô có bị cái mùi mỡ dầu hành tỏi đó hấp dẫn chẳng ?

Có hay không chỉ một mình nàng biết, điều chắc chắn là nàng đang đói lả.

Đói đến mấy hôm rồi, tuy có ăn có uống trong động, ăn uống những thứ thừa thải của Hiên Viên Tam Quang và Giang Ngọc Lang, song ăn uống rồi lại mửa ra hết bởi mấy con chuột làm nàng gớm quá.

Cho nên, đói vẫn hoàn đói.

Có thể nàng quên đi được một lúc nữa, có thể cái đói không hoành hành cực độ như thế này.

Nếu nàng đừng đi vào thị trấn, đừng qua những ngôi tửu quán, thì cái mùi dầu mỡ hành tỏi kia không khiêu động mãnh liệt dạ dày.

Bây giờ, nàng mới biết đói là cái khó chịu nhất trên cõi đời này.

Bất cứ niềm đau nào, cố gượng là có đỡ đi phần nào. Nhưng riêng cái đói thì càng gượng càng cảm thấy khó chịu hơn, nói dần vọt hơn.

Cái đó có thể lột xác quân tử, trả con người về tầm thường. Cái đói cũng làm tiêu tan dễ dàng mọi nét thanh cao, sang quý, trả con người về thô tục như thường.

Thì, Thiết Bình Cô chưa là quân tử, chưa phải thanh cao, sang quý, cực độ, cái đói còn nể nang gì nàng mà chẳng hành hạ triệt để cái xác phàm tục của nàng ?

Phải chi ngôi quán này có vẻ tươi mát một chút, cũng còn có chỗ tắt trách, vì dù sao thì khung cảnh cũng là phần khá trọng yếu giúp sự chiêu đãi trọn vẹn hiệu năng.

Không, ngôi quán này chẳng có vẻ gì quyến rũ, ngoài cái mùi thông thường mỡ dầu hành tỏi.

Hơn thế, nói tôi tàn làm sao với những chiếc bàn đen sì, nhờn nhợt bên trên mặt bàn. Từng đàn ruồi xanh, to bằng đầu ngón tay, bu quanh từng đốm mỡ dày dày, loang rộng.

Những con ruồi nào chưa đáp xuống, bay quanh quẩn kêu vu vu ...

Vậy mà Thiết Bình Cô cứ thềm vào. Lúc đó, có ai đuổi nàng đi nơi khác, chắc nàng cự nự dữ lắm.

Nơi cửa quán, tiểu nhị đón khách, trông thấy nàng, chúng nhìn chăm chăm. Tuy chúng có điểm nụ cười máy, thứ nụ cười chiêu đãi gần như vô hồn, nhưng cái vẻ lơ là vẫn hiện to.

Nàng, đẹp thật đấy, y phục bằng loại hàng cao quý thật đấy ! Song, sắc đẹp đó, y phục đó, như vùi bùn trong mấy hôm quanh quẩn giữa lòng núi, thì dung nhan và trang phục còn có giá trị gì nữa ?

Tiểu nhị không hoan nghinh là phải.

Mặt nàng lem luốc, mồ hôi đổ ra, khô thì bết bụi đất, ướt thì chảy nhễ nhại. Y phục nhàu rách, trông nàng còn dơ hơn những con ruồi xanh kia.

Một ngôi hàng quán tồi tàn như vậy, dĩ nhiên là không có đông khách. Chỉ những người sắp chết đói như Thiết Bình Cô, hoặc những kẻ kém tiền, mới vào thôi.

Cho nên, ở những nơi khác, thì thực khách nhiệt náo, còn tại đây, chỉ có vài ba người thôi.

Vài ba người đó, trông thấy Thiết Bình Cô, cũng giương tròn mắt nhìn nàng.

Thiết Bình Cô cần gì tìm hiểu tại sao họ nhìn chăm chú như thế. Mãi đến bây giờ, nàng vẫn chưa chú ý đến y phục của nàng. Nàng cứ tưởng là mình còn diễm kiều

như lúc nào, cho nên đến nơi nào, là nơi đó người ta phải ngưỡng mộ, người ta thân phục như đối trước một hoàng hậu.

Nàng có ngờ đâu, hiện tại nàng không hơn một kẻ ăn mày. Đầu bù, tóc rối, mặt mũi lộ lem. Y phục vừa rách vừa xốc xếch.

Chẳng những nàng có thành kiến đó, mà tâm tư nàng cũng không rỗi rảnh để suy nghiệm phản ứng của ngoại nhân.

Tâm tư nàng đã bị mấy miếng thịt béo kia thu hút mất rồi. Và cái dạ dày đang rít còi giục thúc nàng phải thỏa mãn nó ngay. Nếu không thì nó sẽ nằm vạ ra, nàng cũng chết luôn.

Tiểu nhị cuối cùng rồi cũng tiến đến trước mặt nàng hỏi:

- Cô nương muốn dùng cơm ?

Thiết Bình Cô nuốt nước bọt:

- Phải !

Tiểu nhị mỉm cười, tiếp:

- Ăn bún đi cô nương ! Ở đây không có bán cơm, chỉ có bún thôi. Một tô ít nhất cũng nửa cân bún, ăn trừ cơm được lắm !

Thiết Bình Cô lắc đầu:

- Ta không quen ăn bún !

Phải ! Từ nhỏ đến lớn, có khi nào nàng ăn bún đâu ! Bún là món ăn rất tầm thường, dành cho bọn hạ lưu dùng, chứ nàng thì phải ăn những cao lương mỹ vị chứ !

Nàng bảo:

- Có gà, có vịt, có cá tươi, tôm tươi, cứ dọn ra đây cho ta.

Dù tại đây, có những thứ đó, đối với nàng, những thứ đó tầm thường như thường, bởi cách nấu nướng không thể nào cầu kỳ bằng ở cái nơi nàng sống qua mười mấy năm rồi.

Tuy nhiên, có những thứ đó, kể ra cũng tạm được, chứ còn bún thì hèn, rất hèn, ăn không vô đâu !

Ba người trong quán nghe nàng bảo như vậy, cùng cười rộ lên.

Còn tiểu nhị thì trở mắt, đưa tay gỡ đầu.

Tiểu nhị không nhúc nhích, Thiết Bình Cô lấy làm lạ, hỏi:

- Sao ? Ở đây không có những thứ đó sao ?

Tiểu nhị lại giải đầu:

- Dù không có, bọn tôi cũng chạy đi mua chỗ khác hộ cô nương. Tuy nhiên, ở đây có một quy củ ...

Thiết Bình Cô hỏi:

- Quy củ gì ?

Tiểu nhị thản nhiên đáp:

- Quán hèn, vốn nhỏ ! Số chi thu luân lưu xuất nhập, cho nên không dám để cho thực khách thiếu lại, vốn tiêu là nghề bỏ. Do đó, có cái quy củ trả trước ăn sau.

Thiết Bình Cô sửng sốt.

Làm gì ra đi hấp tấp như vậy mà mang theo bạc vàng ? Từ lâu nàng có biết vàng bạc là cái quái gì, có nấy, nàng cứ tưởng là những gì nàng hưởng dụng, do từ cung trời rơi xuống, chẳng cần hiểu nhu cầu do ai cung cấp, và cung cấp bằng phương pháp gì.

Chừng như nàng không hề tưởng là trên đời có sự mậu dịch giữa nhân loại, mà trung gian là bạc, là vàng.

Vào đây, gọi cái ăn, nàng cũng tưởng là người ta có bổn phận cung cấp cho nàng, chứ làm gì có cái sự mua bán.

Bạc, vàng, đối với nàng, đã không có giá trị gì, thì nàng còn đeo mang làm chi nơi mình, cho nó nặng nề, cho nó vướng bận.

Bây giờ, tiểu nhị đòi ứng trước, không lẽ là nàng có hay không có, đối với nàng, sự đòi hỏi đó phải là một điều lạ lùng.

Tiểu nhị biết là nàng chẳng có tiền bạc gì rồi.

Tự nhiên, một tên ăn mày thì làm gì có tiền ? Bất quá chỉ vừa đủ tiền ăn một tô bún, kể cũng hạnh phúc lắm rồi, làm gì có đủ trang trải một số thức ăn cầu kỳ như nàng đòi.

Gã nhếch mép, nhưng không cười.

Gã buông gọn:

- Muốn ăn, phải có tiền, muốn ăn ngon, phải có nhiều tiền, không tiền thì khỏi há miệng.

Thiết Bình Cô đỏ mặt.

Ba thực khách kia bật cười vang. Nam nhân, chững như đó là một cái thói chung, thấy nữ nhân đỏ mặt, thì dù muốn dù không cũng cười, muốn thì cười lớn, không muốn cũng cười mỉm.

Một người thốt:

- Cô nương nên lại bàn này mà ngồi ! Chúng ta cùng ăn, song ăn đạm bạc thôi ! Chẳng có gà vịt tôm cá gì đâu nhé. Tuy nhiên, bún có nước dùng ngon, cũng đưa rượu vào on ót được như thường.

Thiết Bình Cô hối hận quá.

Nếu nàng đừng sanh ra dưới cõi đời này ! Nếu nàng đừng vào cái quán quỷ này !

Cũng may, cái bọn nơi đây gặp nàng đấy, chứ gặp Tiểu tiên nữ, thì tất cả đã như xác từ lâu rồi. Và nếu Tiểu tiên nữ có đòi xơi thịt tổ tiên của chủ nhân ngôi quán, chủ nhân cũng moi từ lòng huyết lên, mà nấu nướng cho nàng ăn.

Mà dù cho gặp Tiêu Mê Mê, họ cũng mất mạng như thường.

Thiết Bình Cô cao ngạo, lạnh lùng, nhưng nàng không là một ác la sát.

Nàng không là một ác la sát, thì làm gì có một phản ứng cứu vãn thể diện của nàng ?

Ngồi lại đó, là càng thêm trơ trẽn, mà bước ra đi, lại càng ê mặt hơn.

Nhưng, chẳng lẽ phải ngồi đó ? Ăn vạ với chúng sao ? Ăn vạ thì phỏng được quái gì ?

Giang Ngọc Lang đến đúng lúc quá chùng.

Chính đang khi Thiết Bình Cô lơ đi lơ ở đó, hấn xuất hiện.

Hấn đến trước mặt Thiết Bình Cô, cung cung kính kính nghiêng mình chào, rồi hấn cung cung kính kính trao ra mấy mươi đỉnh vàng, chói sáng ngời, hấn thốt:

- Ở nhà biết rõ biểu thơ ra đi hấp tấp như thế này, hấn là không có mang bạc vàng gì theo kịp, cô và dượng của tiểu đệ vội sai tiểu đệ theo tìm biểu thơ, trao tận tay số lộ phí, cho biểu thơ chi dụng.

Tiểu nhị giật mình.

Ba thực khách cũng giật mình.

Và cái người giật mình nhiều hơn hết, chính là người trong cuộc, là Thiết Bình Cô. Cô ? Dượng ? Biểu thơ ? Tiểu đệ ?

Những cái gì vậy chứ ?

Rồi còn vàng ! Tuy nàng không biết giá trị vàng, song vẫn công nhận là nhiều.

Nàng nhận ra Giang Ngọc Lang rất dễ dàng, và nàng cũng có nghe Tiểu Linh Ngư nói hấn là tay bại hoại nhất trần đời, tuy nhỏ tuổi, hấn bại hoại không kém hạng lão thành.

Hấn là con người bại hoại, sao hấn tặng vàng ? Tặng vàng đúng cái lúc nàng cần có hơn lúc nào hết !

Bại hoại mà làm như vậy được sao ?

Vô luận làm sao, hấn đến đúng lúc quá ! Vô luận làm sao, hấn cũng là một cứu tinh của nàng.

Những kẻ thanh cao tao nhã hơn nàng, trong trường hợp này, cũng khó mà từ chối, huống hồ nàng chưa phải là thanh cao, tao nhã cho lắm.

Nàng không nói gì, và cũng không phản đối khi Giang Ngọc Lang ngồi xuống cạnh nàng.

Mộ Dung Cửu ngồi bên cạnh hấn, luôn luôn si si dại dại.

o0o

Vàng thay đổi cả cục diện.

Tiểu nhị bây giờ sẵn đón, chạy quanh như nghinh tiếp một vị hoàng đế. Gã cười nụ cười chiêu đãi nhất trong nghề, và có cái gì ngon, gã mang ra hết. Gã còn chạy đi mua những thứ không sẵn trong quán.

Giang Ngọc Lang lấy nước trà nóng rửa đĩa, lau khô ân cần trao cho Thiết Bình Cô, rồi cười vuốt:

- Thức ăn còn nóng, biểu thơ dùng đi ! Để nguội mất ngon !

Bỗng nhiên mà có một biểu đệ, lại là cái thứ biểu đệ thức thời quá, Thiết Bình Cô tự hỏi nên mừng hay giận.

Mừng là vì hắn đến đúng lúc, giận là vì hắn không xa lạ lắm. Nàng đã gặp hắn, hơn nữa có nghe nói qua về hắn.

Hắn tế nhị thật. Giả như hắn sẵn sàng bao nàng ăn uống, chắc nàng cự tuyệt. Nhưng hắn không dùng cái lối hào hoa đó, hắn sợ chạm tự ái nàng. Hắn bịa ra chuyện biểu thơ, biểu đệ, cứu thoát nàng khỏi nạn một cách kín đáo như vậy !

Đói, đành rằng nàng không chịu nổi, nhưng khi nào nàng chịu mất mặt ăn xin của ngoại nhân !

Ăn xong, trang trái tiền nong xong, còn thừa một số vàng, nàng phân vân không biết có nên lấy mà dùng hay trao trả lại cho Giang Ngọc Lang.

Từ trước đến sau, nàng không nói một tiếng nào với Giang Ngọc Lang. Bây giờ ăn rồi, nàng cũng chẳng nói gì, thản nhiên đứng lên, lặng lẽ bước ra khỏi quán.

Nói với hắn mà làm gì ?

Tiểu Linh Ngư có cho nàng biết, hắn là con người bại hoại nhất trần đời. Cái nước bại hoại của hắn, nàng chưa biết được đến đâu, dù sao thì lời nói của Tiểu Linh Ngư cũng có gây ấn tượng nơi nàng.

Ấn tượng đó, sẽ ở mãi mãi nơi tâm tư nàng, không hề phai mờ.

Bởi nàng là một nữ nhân, mà nữ nhân thì khó xoá tan một ấn tượng, kể cả những ấn tượng sai lầm.

Nàng không quan tâm đến Giang Ngọc Lang, nhưng hắn lại quan tâm đến nàng. Hắn phải có một chủ trương như thế nào đó, mới theo dõi nàng, trao vàng cho nàng chứ !

Chủ trương của hắn mới thực hiện giai đoạn đầu, thì khi nào hắn bỏ ? Nàng đứng lên bước ra, hắn cũng đứng lên bước ra.

Hắn theo sau nàng.

Thoạt tiên, Thiết Bình Cô lơ đi, cứ tưởng là ngẫu nhiên cả hai cùng đi một hướng. Song lâu quá rồi, hắn chưa rẽ lối, hoặc tiến lên qua mặt nàng, đi nhanh hơn.

Đúng là hắn dò bước với nàng, hắn cố ý theo nàng trọn quãng đường trần hay sao ấy !

Nàng gắt:

- Người muốn gì ?

Giang Ngọc Lang cười vuốt:

- Tại hạ muốn biết cô nương đi về đâu !

Thiết Bình Cô hừ một tiếng:

- Biết làm gì ? Ta đi về đâu, mặc ta !

Giang Ngọc Lang thản nhiên:

- Thân gái dặm trường, độc hành trong vô định là nguy lắm, cô nương ơi ! Tại hạ mong mỗi được giúp cô nương một cái gì.

Thiết Bình Cô lại hừ một tiếng:

- Ta ra sao mặc ta, không cần người chiếu cố !

Tuy nói thế, nàng giật mình, bắt đầu lo ngại.

Trên đời này, nàng có quen biết với ai đâu.

Vả lại, đêm đã xuống rồi. Chung quanh nàng, mọi nhà đều lên đèn. Bóng đêm lan tràn khắp nơi, bóng đêm phủ xuống thị trấn nhỏ bé này, bao nhiêu ngọn đèn kia không tạo nổi cái huy hoàng phá tan bóng tối.

Bóng tối là sắc dụng võ của bao nhiêu hải hùng, kinh khiếp. Bóng tối là đồng lõa của mọi hiểm nguy. Huống chi nàng cô đơn trên con đường vô định, lại gặp lúc đêm về !

Tự do ! Nàng mong muốn được tự do, thì nay nàng đã hoàn toàn tự do rồi đó !

Nhưng, con chim non vừa rời tổ, con chim con sẽ đi về đâu trong vòm trời đất rộng bao la ?

Tự do là một phiêu lưu, song tất cả mọi cuộc phiêu lưu đều mang lại hạnh phúc cho con người, như con người ảo tưởng chẳng ?

Cứ mỗi bước đi là mỗi vấp phải với nhu cầu, nhu cầu ăn vừa xong, cho hôm nay thôi, còn ngày mai, ngày kia, ai cung cấp ?

Và trước mắt đây, nhu cầu ngủ ! Ngủ nói vào đêm nay, vậy còn đêm mai, đêm kia ?

Muốn hưởng tự do, phải có phương tiện tự lập ! Khi thiếu vắng phương tiện tự lập, mà đòi tự do là đòi tự tử ! Trừ ra mình không tha thiết gì giá trị một con người.

Lâu lắm, Giang Ngọc Lang không nói năng gì nữa. Hắn đã bỏ đi rồi chẳng ?

Thiết Bình Cô kinh hãi.

Dù sao, thì hắn vẫn là một cái phao của nàng trong lúc này.

Khi con người chơi vơi giữa dòng sông, một chiếc lá trôi cũng là một cái phao, thì nàng còn cần phân suy lường giá trị một cái phao thế nào được ?

Nàng vụt quay đầu lại.

Giang Ngọc Lang còn đó, hắn vẫn cười, vẫn bước đều sau nàng.

Nàng thở phào, nhưng cao giọng gắt:

- Người còn theo ta à ? Theo làm gì chứ ?

Cái lối đuổi mà không buông, đuổi mà ước mong người ta càng bám sát đó, Giang Ngọc Lang thừa hiểu quá mà !

Giang Ngọc Lang mỉm cười:

- Đêm đã xuống rồi, cô nương ! Chẳng lẽ cô nương không muốn có một nơi nào tạm nghỉ chân sao ?

Thiết Bình Cô cắn môi.

Nghỉ chân ! Còn gì hơn là có một nơi nghỉ chân qua đêm. Nhưng nghỉ ở đâu ?

Bình sanh, nàng chưa hề nghe nói đến hai tiếng “khách sạn”, thì làm sao biết được ở các thị trấn có những ngôi kiến trúc có sẵn phòng cho khách lữ độ đường thuê trọ ?

Cho nên dù có sẵn vàng trong mình, dù đang đi giữa lòng thị trấn, Thiết Bình Cô cũng vẫn bối rối như thường, cho rằng vấn đề tìm chỗ nghỉ đêm là nan giải.

Giang Ngọc Lang chớp mắt, tiếp:

- Cô nương không muốn tại hạ theo sau, hầu giúp ích lúc cần thì ít nhất cô nương cũng nên chấp nhận cho tại hạ đưa cô nương đến một khách sạn nào đó !

Thiết Bình Cô trố mắt:

- Khách sạn ?

Giang Ngọc Lang gật đầu:

- Phải ! Chỉ có nơi đó mới sẵn phòng dành cho khách lữ hành lữ độ đường.

Nàng nín lặng, chân bước đều, và lần này thì chính nàng bước theo sau Giang Ngọc Lang, vì hấn đã vượt lên, qua mặt nàng, dẫn đường.

Đến khách sạn rồi, vào phòng xong, nàng vừa đóng kín cửa, vừa bảo:

- Bây giờ thì người có thể đi được rồi, càng đi xa càng tốt.

Lần này thì Giang Ngọc Lang ngoan ngoãn quá, hấn đi thật tình, không còn léo néo như trước nữa.

Bên trong, Thiết Bình Cô lắng tai một lúc lâu, chẳng nghe động tịnh gì. Nàng thở phào mấy lượt, rồi lên giường nằm.

Đến lúc đó, nàng mới cảm thấy toàn thân rã rời. Giả như có hỏa hoạn phát sanh ngay tại khách sạn, hấn nàng cũng không ngồi dậy nổi mà chạy đi.

Vừa chớp mắt, là nàng thiếp đi ngay. Nhưng tâm tư quá xao động qua bao nhiêu diễn tiến hãi hùng, làm sao nàng ngủ ngay được.

Rồi nàng chập chờn tỉnh, chập chờn mê, lúc mê thì thiếp, lúc tỉnh thì nhớ đến những khuôn mặt mà nàng đã gặp trong những ngày qua.

Nàng nhớ đến Tiểu Linh Ngư, Hoa Vô Khuyết, nàng còn suy nghĩ về Giang Ngọc Lang ...

Chừng như hấn không đến nỗi quá bại hoại như Tiểu Linh Ngư đã nói với nàng.

Thêm vào đó, khung cảnh lạ cũng làm cho nàng khó ngủ phần nào.

Phải mất một thời gian lâu, ngoại cảnh hoà nội tâm, mọi ý niệm lắng dịu, nàng mới ngủ được. Và nếu ngủ được là nàng ngủ thật say, một giấc ngủ nặng nề, đúng hơn là nàng bị chôn vùi dưới cái rã rời của toàn cơ thể.

Khi nàng tỉnh giấc, cảm giác đầu tiên là nàng nghe đói.

Cái dạ dày chứa vật liệu qua mấy hôm, hầu như tê liệt, đã hoạt động trở lại với bữa ăn chiều qua. Hoạt động bắt nhịp độ đồng đều, số vật thực của một bữa ăn tiêu tan nhanh chóng. Dạ dày trống rỗng trở lại bắt đầu dày vò trở lại ...

Đã mấy lượt nàng toan cất tiếng gọi, gọi bâng quơ xem có cai bên ngoài đem cái gì cho nàng ăn.

Nhưng nàng do dự ...

Nàng do dự không lâu, bên ngoài có tiếng gọi vọng vào:

- Cô nương thức rồi đó à ? Giang công tử bảo tôi mang điểm tâm đến cho cô nương đây ! Xin cô nương mở cửa !

Nàng có thể cự tuyệt một sự cung cấp đúng lúc quá chừng chẳng ?

Bất chợt, nàng giật mình !

Nếu có thể, nàng chui xuống lòng đất mà trốn, hoặc thể nàng ly khai khung cảnh này ngay.

Bởi, tấm gương bằng đồng trước mặt nàng, ác quái nó phản chiếu một bóng hình.

Bóng hình của thiếu nữ ăn mày, với y phục rách rối, với đầu bù, tóc rối.

Nhất là nàng dơ dáy cực độ !

Trời ! Nàng phải xuất hiện trước mặt mọi người với tình trạng này được chẳng !

Nhớ lại ngày qua, với tình trạng này vào quán dùng bữa, thảo nào mà thực khách chẳng cười khinh !

Làm sao có ngay một bộ y phục ? Không cần sang quý, miễn là lành lẽ, sạch sẽ thôi ! Làm sao ?

Nàng khỏi làm sao cả, bởi có người đã làm cho nàng rồi.

Tiểu nhị đẩy cửa, bước vào mang theo đầy đủ: y phục mới, sang quá, có cả phấn sáp, lược, gương nhỏ.

Có thiếu nữ nào cự tuyệt những thứ làm đẹp người ! Có sẵn, họ còn muốn có thêm nhiều, huống hồ không có ?

Khi nàng trang điểm xong, thì Giang Ngọc Lang cất tiếng ở bên ngoài:

- Tại hạ vào vấn an cô nương được chẳng ?

Làm sao nàng cự tuyệt một con người đã cung cấp cho nàng nhiều cái phao cần thiết ?

Nếu không có Giang Ngọc Lang trong những phút giây chơi với này, nàng phải làm sao ?

Bữa điểm tâm rồi cũng xong, có sự chứng kiến của Giang Ngọc Lang, không lâu lắm, lại đến bữa ăn trưa.

Tại bàn ăn, chỉ có hai người.

Giang Ngọc Lang rào trước:

- Cái vị Mộ Dung Cửu cô nương đó, không được khỏe trong người lắm. Nàng không đến được đây để cùng ăn với cô nương.

Thực sự thì chính Giang Ngọc Lang điểm huyết ngữ cho Mộ Dung Cửu. Hắn lại lấy chần quẩn quanh người nàng, làm như nàng sợ gió. Nếu Thiết Bình Cô có nghi ngờ, nhìn qua, hẳn phải tin hẳn.

Dù Mộ Dung Cửu si si, đại đại, không tạo nên một trở lực nào cho hắn, hắn cũng không muốn nàng có mặt trong trường hợp này.

Mà nam nhân nào lại chẳng thế ? Nam nhân nào chấp nhận sự hiện diện của kẻ thứ ba khi tiếp xúc với người đẹp ?

Khách sạn đó cũng cung cấp luôn bữa ăn cho khách trọ, nhưng những thức ăn tầm thường. Giang Ngọc Lang phải nhờ bọn tiểu nhị đi khắp thị trấn, tìm những món lạ, món ngon mua về, dọn thành một bữa ăn khá thịnh soạn.

Thức ăn dọn đầy bàn, lại có thêm hai vò rượu thượng hảo hạng.

Hắn cười thật tươi, thốt:

- Nếu cô nương không phản đối, tại hạ xin hầu cô nương vài chén rượu, còn như cô nương thì tại hạ nghĩ không nên uống.

Bảo người ta đừng uống rượu, cho người ta đừng biết là hắn chỉ uống cầm chừng, uống chiếu lệ để hầu bữa ăn cho người ta, mà hắn đã cho mang đến bàn ăn hai vò rượu !

Thế là nghĩa gì ?

Hắn khích Thiết Bình Cô chẳng ?

Thiết Bình Cô không nói gì, với tay cầm vò rượu, rót đầy chén lớn, uống một hơi, cạn chén.

Mắt nàng ngời lên, chừng như nàng đổ lệ.

Có bao giờ nàng uống một giọt nhỏ rượu ? Đã không từng uống một giọt nhỏ, bây giờ lại nốc trọn một chén lớn, nàng giữ được lệ chỉ ràn rụa, mà không tuôn thành dòng kể ra cũng khá lắm đó.

Cười thâm trong bụng, Giang Ngọc Lang vờ thành khẩn, khoát tay ngăn:

- Đừng cô nương ! Nếu không quen rượu, thì đừng uống làm gì, rượu chẳng phải là thứ ngon, thứ quý gì đó. Nam nhân dùng nó, để tiêu sầu, để giết thì giờ, lỡ có say cũng chẳng sao, chứ cô nương mà say thì ...

Hắn còn mong gì hơn là Thiết Bình Cô cứ nốc tiếp, nốc đến say, ngã ra đó, nhũn người ra đó.

Hắn khuyên dứt, nhưng lời khuyên có đượm cái ý khinh, khinh để mà khích, khích gián tiếp rằng người không biết uống rượu là hèn, và chỉ có nữ nhân, thuộc hạng yếu đuối, mới không sành uống rượu, mới sợ rượu.

Thiết Bình Cô trừng mắt:

- Say ? Cái thứ nước ngọt như mật, thơm như hoa này mà làm say được ai chứ ?

Giang Ngọc Lang mỉm cười, trong khi Thiết Bình Cô rót thêm một chén đầy, nốc luôn.

Giang Ngọc Lang thở dài, nhưng lòng khoan khoái thêm một phần.

Thiết Bình Cô lại uống tiếp chén thứ ba.

Men rượu bốc đều trong cơ thể, cái khó ban đầu đã qua rồi, Thiết Bình Cô bây giờ không còn thấy đắng, thấy cay nữa, chùng như nàng nghe ngọt và thơm thật sự, như nàng đã nói ...

Và bắt đầu từ giờ phút giây này, Giang Ngọc Lang mới rót cho nàng.

Hắn cười tươi, thốt:

- Tại hạ cứ tưởng là cô nương không sành rượu, thành ra thất kính. Như thế này thì tại hạ phải dâng cho cô nương một chén, để tỏ cái sự ngưỡng mộ mới được. Tuy nhiên, cô nương giữ sao cho đừng say nhé !

Thiết Bình Cô trừng mắt:

- Say ! Người chỉ nói nhảm !

Bây giờ, không phải là nàng nói nữa rồi, mà chính là rượu nói.

Giang Ngọc Lang cười hì hì:

- Tửu lượng của cô nương lớn quá ! Chỉ sợ tại hạ không hầu kịp, chứ đừng nói là uống thì !

Thử hỏi những kẻ biết uống rượu, còn ai lại không thích được ca ngợi là mình có tửu lượng như biển cả ?

Thiết Bình Cô tiếp lấy chén rượu, uống liền.

Bao nhiêu chén rượu do Giang Ngọc Lang rót, mời, nàng đều uống cạn.

Uống luôn mấy chén nữa, bỗng nàng hỏi:

- Thực sự, người là con người tốt hay xấu ?

Hỏi như thế là ngây ngô quá chừng. Chẳng lẽ Giang Ngọc Lang lại cuối đầu, xưng tội ?

Hắn cười nhẹ, hỏi lại:

- Cô nương có thấy tại hạ giống điểm nào của kẻ ác chẳng ?

Thiết Bình Cô cau mày:

- Ta không thấy người có điểm nào chứng tỏ là một ác nhân. Nhưng Tiểu Linh Ngư lại cho rằng người là kẻ bại hoại nhất đời. Ta chẳng hiểu tại sao !

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Tại hạ biết, cô nương là bằng hữu của Tiểu Linh Ngư, cho nên tại hạ không muốn nói gì về một người vắng mặt. Đúng ra, Tiểu Linh Ngư không nên hận tại hạ mới phải.

Thiết Bình Cô trầm giọng:

- Tại sao hắn hận người ?

Giang Ngọc Lang cười khổ:

- Cô nương quen thân với hắn ?

Thiết Bình Cô đáp lửng:

- Biết nhiều chứ không thân lắm.

Giang Ngọc Lang xa xôi:

- Sau này, càng biết hắn thêm, cô nương càng hiểu con người của hắn như thế nào. Hừ ! Vị cô nương họ Mộ Dung kia, nếu đừng gặp hắn, thì đâu đã ra thân thể đó !

Thiết Bình Cô chưa say lắm, bắt quá men rượu làm cho nàng bạo hơn trước thôi, và nàng không còn phải giữ gìn thái quá nữa. Nhưng men rượu cũng làm nàng bớt sợ Giang Ngọc Lang. Vô hình trung nàng bị nó đẩy lại gần Giang Ngọc Lang hơn trước. Đẩy cái thái độ, cái ý niềm, chứ dù sao Giang Ngọc Lang vẫn còn giữ khoảng cách.

Hắn thừa hiểu, dục tốc bất đạt, hắn không hề vội vàng.

Thiết Bình Cô hoang mang, tự hỏi có nên tin lời Giang Ngọc Lang hay không. Dù sao thì tình trạng của Mộ Dung Cửu cũng là một bằng chứng cụ thể, do ai mà nàng ấy phải ra nông nổi đó, Thiết Bình Cô làm sao hiểu được ?

Giả như Giang Ngọc Lang nói dối, lời nói dối của hắn cũng làm cho nàng suy nghĩ ít nhiều.

Trong lúc óc suy nghĩ, tay nàng không ngừng, nàng rót rượu vào chén, rồi uống, tự rót, tự uống.

Giang Ngọc Lang tiếp luôn:

- Tại hạ làm sao nói ra những việc làm của con người ? Nói tốt cho người, thì chưa hẳn là điều tốt thật sự, mà nói xấu cho người, thì đó là điều tối kỵ của kẻ có ít nhiều liêm sỉ. Thôi, cô nương ạ, bỏ qua việc đó đi nhé ! Mình tìm chuyện vui, nói cho vui với nhau đi cô nương.

Thiết Bình Cô vui cười lớn:

- Phải đó ! Lòng ta đang cởi mở, người nên tìm chuyện vui nói cho ta nghe ! Cứ nói, nói đi !

Nàng gật gù, tiếp:

- Người kể một chuyện vui, ta uống một chén !

Giang Ngọc Lang có biệt tài về lợi khẩu, dù Thiết Bình Cô không bảo, hắn cũng ba hoa thiên địa, hướng hồ nàng đòi hỏi ?

Hắn có ngàn lẻ một chuyện để nói cho vui, cho Thiết Bình Cô uống đủ ngàn lẻ một chén.

Mục tiêu của hắn là phục rượu cho nàng ngã kia mà.

Rồi hắn kể, rồi Thiết Bình Cô uống, uống đến không còn nuốt nổi, phải phun ra, phun khắp mặt bàn, phun sang mình hắn.

Dần dần, Giang Ngọc Lang không kể nữa, nàng vẫn uống, vẫn cười, cười văng rượu đang uống, cười văng luôn rượu đã uống trước đó.

Cuối cùng thì nàng không cười nữa, rồi từ trên ghế, nàng ngã xuống. Ngã làm sao, nàng cứ nằm như vậy, nằm bất động.

Giang Ngọc Lang sáng mắt lên, bước vòng qua bàn đến cạnh nàng, hỏi thử:

- Cô nương còn muốn nghe tại hạ kể chuyện nữa chăng ?

Thiết Bình Cô bất động.

Giang Ngọc Lang nắm tay nàng, lay thử, nàng đã nhũn người từ lâu không hề có một phản kháng nào.

Hắn điểm một nụ cười đắc ý, lẩm nhẩm:

- Người đòi uống nhiều đấy nhé. Người phải biết là ta có ngăn chặn người, song người cao hãnh, khi nào chịu kém ! Thế là đừng trách cứ chi ta nhé !

Bỗng, một giọng nói đâu vang lên:

- Thủ đoạn của huynh dài cao minh quá chừng ! Tạ hạ bội phục ! Bội phục thật đấy !

Giang Ngọc Lang nghe luồng điện lạnh chuyển nhanh cơ thể, buông ngay Thiết Bình Cô.

Hắn quay nhanh mình lại.

Hai người, một cao một thấp, vừa cười lớn, vừa bước vào.

- o O o -